

REA NOVOK

**UNDER
THE
SURFACE**
A felszín alatt

REA NOVOK

**UNDER
THE
SURFACE**
A felszín alatt

MOJZER KIADÓ

A szöveget gondozta
Mojzer Márta

Borítóterv
Rostás Péter

ISBN 978-615-828-956-6

Minden jog fenntartva

Copyright © Rea Novok 2026
© Mojzer Kiadó 2026

1.

„Hét hang szólította életre a világot.

Egy a fényért.

Egy a tűzért.

Egy az álmokért.

Egy a titkokért.

Egy a szabadságért.

Egy az életért.

És egy... aki mindezt újra és újra eltemeti,
hogy újra megszülethessen.

A körforgásért”

– Az Alkotás Éneke, ősi vers, ismeretlen szerző

Ég a tudóm, és érzem, hogy egyre jobban fogy az erőm; egyszerűen a testem nem bírja a további terhelést, megadja magát. Remegő lábam összeesik alattam. A hátam mögé pillantok, és tudom, bármelyik pillanatban utolérhet, egyre csak közeledik. Nem látom az arcát, csak a szemére vet némi fényt a kopasz fák ágai közt átszűrődő holdfény, de mégis úgy érzem, mintha ismerném. Közeledtével egyre jobban elpárolog belőlem a félelmem, míg már nem is tudom, miért is rohantam. Pár lépés választ el tőle, és akkor... felébredek.

– Namia, gyere! – hallom, és kipattan a szemem.

Hatalmas hullámban önt el a megkönnyebbülés, megint ugyanaz az álom. Lassan egy éve mindig visszatér az álombeli alak, hogy kísértsen. Nem tudom, ki az, és miért álmodom vele, de valamiért az az érzésem, hogy tudnom kéne, ki az, hogy miért fontos.

– Nyugodj meg, nem alszom, egy pillanat és kész vagyok, csak kicsit elgondolkodtam – motyogtam a nyilvánvaló hazugságot legjobb barátnőmnek, Jenívának.

– Most úgy csinállok, mintha elhinném – válaszolja, miközben mosolyogva fejen dob ágyán árválkodó egyetlen, kissé elhasznált párnájával.

Felülve az ágyon észreveszem, hogy a szobában rajtam kívül már mindenki éberén készülődik, veszi fel az egymáshoz nem illő, az árvaházunknak korábban adományozott ruháit a mai napra. Látom, hogy már Jeni is teljesen felöltözve, mézszőke haját copfba fogva magasodik fölem, és várakozásteljesen figyel, mikor kezdek neki én is a szedelőzködésnek.

A nem túl gyors realizálásom után sietve kikapom a Jenívához hasonló fekete farmeromat és egy szürke, a méretemnél kicsit nagyobb inget. Nem sokat gondolkodom azon, mit veszek fel, és fél perccel később már csak koromfekete hajam befonásával szöszmötölök, de két sikertelen próbálkozás után feladom, és az egészet egy laza copfba fogom a tarkómon. Ekkor már Jenit követve kocogva megyek ki a szobából.

– El se hiszem, hogy voltál képes pont ma elaludni – kezdi hadarva, amint utolérem. – Hiszen ma lesz a felvételi napja, erre vártunk azóta, amióta ide kerültünk, vagyis csecsemőkorunk óta. – Mondja, és közben mindkét kezével hadonászva mutat körbe a kihalt folyosón.

– Te vártál erre – szúrom közbe. – Tudod – kezdem kicsit keserűen –, ha lenne bármi esélyem, hogy a jövőben bármilyen téren is alkalmazzanak a képzés elvégzése nélkül, akkor hagynám az egészet a fenébe, sajnos ez nem így megy.

Tartok egy lélegzetvételnyi szünetet.

– Attól, hogy neked nincs semmi félnivalód, mert úgyis bérelt helyed van az Arcanusok között, attól én meg ugyanúgy nem tudom, mi lesz velem a mai vizsga után.

Ne érts félre, nagyon örülök neked, mégis engem felemészt a felvételin megbukástól való félelem – fejezem be, a hangomat kicsit halkabbra véve.

– Ne butáskodj, biztosan sikerül bejutnod az Ezüsttan Képző diákjai közé – vált komolyra aggodalmaim hallatán. – Ott pedig három év múlva osztályelsőként végzel, megmutatva az összes felfuvalkodott hólyagnak, hogy a származás nem számít, ha tudásról van szó.

– Valóban felfuvalkodott hólyagok – kuncogok. – Az arisztokraták többsége nem választja a katonai pályát, mert túl alantásnak tartják, pedig, ha nem így lenne, a kemény képzés miatt akkor se bírnák ki. Mágusok közé pedig képesség nélkül a világ összes pénze sem juttatná be őket.

– Hát remélem is, hogy bekerülök, mert a Vasvérűek között biztos, hogy nem bírnám egy hétnél tovább, nem igaz? – teszem fel a költői kérdést, amire mindketten tudjuk, hogy nem várok választ, hisz a testi adottságaim nem éppen a Vasvérűek katonai kiképzésére termettek.

Ugyan, azt nem mondhatom, hogy kimondottan alacsony vagyok, de égimeszelőnek se nevezhetem magam. Hajlékony vagyok, és a koordinációmmal sincs nagy baj, de az izmaimat akárhogy is próbálom megerősíteni, egyszerűen nem megy. Mondjuk, lehet ehhez a szegényes étkezésnek is köze van. Egyetlen szerencsés adottságom a barna bőröm, amit tapasztalataim szerint az egész napos tűző napon végzett munka se tud leégetni. Ezt leszámítva, mintha úgy lennék tervezve, hogy egész nap egy szobában szövegeket fordítsak, minden fizikai munkát nélkülözve.

Ellentétben Jenivel, aki akármibe is kezd, garantáltan jó benne. Amikor még Vasvérűnek készült gőzerővel a VASFÉNY Képzőbe, akkor se volt párja se stratégiák készítésében, se egyetlen harcművészeti területen. Már-már ijesztő volt, amikor pár éve kilopóztunk a közelünkben letelepedett vándorcirkuszhoz, és az ottaniak hagyták, hogy

kipróbáljuk a fegyvereket, még késeket is dobálhattunk. Én persze nem sok sikerrel, de Jeni még azzal a rohadt pillangókéssel is jól bánt, ellentétben velem, akinek három másodperccel a kézbevétele után sikerült megvágnia magát.

Mindezek miatt Jeníva tökéletes jelölt lenne a Vasfény Képzőbe, aminek vezetősége bizonyára mélységes veszteségként könyveli el azokat a fiatalokat, akik hozzá hasonló mágikus adottságokkal az Arcanumba kényszerülnek. Hiszen mindenki, aki affinitást mutat a mágia irányába, azoknak nem csak ajánlott, hanem állampolgári kötelezettségük oda jelentkezni, hogy megtanulják kontrollálni az erejüket.

Bírodalmunkban minden fiatalnak át kell esnie a felvételi vizsgán, ahol eldől, hol folytatják tanulmányaikat:

- a Vasfény Képzőbe, ahol harcosokat, katonákat és stratégiákat oktatnak, úgynevezett Vasvérűeket;
- az Ezüsttan Képzőbe, ahová én is jelentkezem, ott tudósokat, politikusokat, bírókat, hivatalnokokat képeznek;
- vagy az Arcanum Képzőbe. Ide csupán azok jelentkezhetnek, akik mágiával rendelkeznek, azaz az Arcanusok, mint például Jeníva is.

Kristálytisztán emlékszem arra a napra, amikor barátnőmben megmutatkozott a képessége. Körülbelül egy éve történt, a tizennyolcadik születésnapomon – vagy legalábbis a tizennyolcadik évfordulóján annak, hogy az apró, pólyába bugyolált Namia az árvaházba érkezett. Ezt a napot, ahogy a korábbi években is, szülők és közeli rokonok hiányában a Fekete Hold árvaház falai között töltöttem. Tanulni tudtam, hála Jeninek, aki felajánlotta, hogy elvégzi az aznapra rám osztott feladatokat. Mivel nincs időnk

elvállalni semmi jövedelmező munkát, ezt a szívességet adjuk egymásnak minden évben a számunkra különleges napokon. Szerencsére nincs vele probléma, senkit nem érdekel, hogy ki csinálja meg, csak a feladatunk legyen kész.

Szóval, újonnan felszabadult időmben éppen a történelemkönyveket bújtam, holott már a birodalmunk több mint hétszáz éve történt megalapításától kezdve a húsz éve bekövetkezett nagyháborúig kívülről fújtam a közeli kis könyvtár összes könyvét. Így telt a napom, amíg nem sokkal naplemente előtt a tanulástól kimerülten dőltem le a Jennel és még négy lánnyal közös ütött-kopott íróasztalom lapjára.

– Látom, kihasználtad a szabadidőd, és durva bulit csaptál – szól a hátam mögül egy ismerős hang, aminek hallatán ijedtemben összerезzenve kelek fel.

– Nem hiszem, hogy a születésnapom mentességet adna nekem jövőre a felvételi bizottság szemében, ha elbukom a vizsgát – szólok hálásan. – Ráadásul a neked köszönhető szabadidőmben végre csendben átismételhettem a szükséges anyagot anélkül, hogy a többiek folyamatos csivitelését kizárva próbálnám a fejembe verni.

– Mindketten tudjuk, hogy egyáltalán nincs szükséged még több tanulásra, hisz már az is elég, hogy a folytonos könyvekbe való temetkezésed miatt, számomra érthetetlen módon, sikerült csomó felesleges információt megtanulnod – néz rám a szinte lelkemig hatoló kék szemével.

– Ugye tudod, hogy a vizsga nem csak a tárgyi tudásról és a nyelvekről szól – mondom –, hanem az önálló gondolkodásról és a problémamegoldásról. Végül is, ezek hiányában nem hiszem, hogy bárki képes lenne mondjuk két szövetséges birodalom számára kölcsönösen előnyös gazdasági megállapodást megírni, vagy akár a jelenlegi háborús helyzetben a katonai erők ellátásának megszervezését biztosítani – példálózom kicsit eltérve a korábbi tárgytól.

– Bocsi, kicsit agyamra ment a tanulás – mentegetőzőm értetlen feje láttán. – De jól esik, hogy ennyire bízol a képességeimben, még ha én nem is – nézek a szemébe már mosolyogva.

– Na jó, nincs több tanulás! – csapja össze a két kezét. – Gyere, mutatok valamit! – és a csuklómat megfogva kivezet az épület mellett kezdődő fenyőerdőbe.

Már legalább öt perce némán sétáltunk be az egyre sűrűsödő fák közé, amikor már nem bírtam tovább a csendet.

– Szeretném kijelenteni, hogy feltétlen bizalmamat élvezed, de kicsit kezded rám hozni a frászt, ugye tudod – nézek rá nevetve, ahogy egyre beljebb haladunk az ösvényen. – Ha most a múlt heti ebédlős incidens miatt akarsz kinyírni, és utána a hullámat elásni az erdőben, akkor elmondanám, hogy egy kijárt ösvény mellé rejteni a testemet nagy hülyeség. Biztos megtalálnák egy héten belül, és te lennél az első számú gyanúsított, ráadásul már ezerszer bocsánatot kértem. Mégis honnan kellett volna tudnom, hogy az a szelet sütemény a tiéd? Ott árválkodott az asztal közepén, és nem hagyhattam kárba veszni, ki tudja, mikor lesz legközelebb – hadarom kifulladásra.

– Nyugodj már meg, nem érdekel a süti, csak fogd be és kövess! – Utasít, mielőtt eltűnik az előttünk magasodó sziklafalban lévő barlangban.

– Hogyne, követlek a kicsit sem hátborzongató, titokzatos barlangba – motyogom, ahogy utána merészkedem.

Minél beljebb megyünk, annál kevesebbet látok. Tíz lépésre a barlang bejáratától a szemem ugyan már kicsit hozzászokott a sötétséghez, de így is csak Jen sziluettjét tudtam kivenni.

– Hoznunk kellett volna olajlámpát vagy valamit – morgolódok magamban, miközben a barlang szélén kiálló kövek egyikébe beszorult szoknyámat ráncigálom.

– Már nincs sok hátra, mindjárt ott vagyunk – magyarázza, és közben már ő is a ruhám rángatásával volt elfog-

lalva, aminek nem is kellett több, és egy szakadó hang kíséretében megadta magát a vékony anyag.

Mi pedig egy pillanat alatt a lendülettől a fenekünkön kikötve meredtünk egymásra a sötétben, majd néhány némán töltött másodperccel később kitört belőlünk a nevetés.

– A fenébe, ez volt a kedvenc szoknyám – állapítom meg, miután kicsit lecsillapodtunk. – Most már egyértelműen kevésbé előkelő helyet foglal a ruháim ranglétráján – pillantok fel Jenre a szoknyámat ért kár felmérésének folyamata közben.

– Hupsz, ne haragudj, nem gondoltam volna, hogy ilyen béna leszel – mondja, a kezét kinyújtva, hogy felsegítsen, majd kicsit meglökött a vállával, és tovább indult a sötétben.

Pár kanyarral később a barlang végén feltűnő fénypontnak hála egyre kezdett világosodni. *Biztos jó ötlet a fény felé menni az alagút végén?*

– Mondd, hogy ez a vége, mert ha nem, én visszafordulok! – szólok nyugősen az előttem haladónak.

A barlang kijáratához közeledve először a tenger sós illatára, majd a víz sziklákhöz csapódó morájára lettem figyelmes. Kiérve egy nem több, mint fél méter széles sziklapárkányon találtam magam. Felpillantva elakadt a lélegzeitem, ahogy megdermedtem, és a végtelen tenger mögött lassan lenyugvó nap látványát próbáltam elraktározni magamban.

– Boldog születésnapot!

Mellettem a barátnőm már a sziklás szélén, a lábait lelógatva nézett az alattunk több tíz méter mélyen zubogó tengerre. Óvatosan mellé ereszkedtem, nehogy véletlenül egy kicsit halálos éjszakai fürdésben legyen részem.

– Hihetetlenül gyönyörű, köszönöm! – mondtam, miközben jobb kezemmel átkaroltam a vállát.

– Örülök, hogy tetszik, remélem megérte feláldozni azt a béna szoknyát – bökött oldalba.

– Még szép – válaszoltam, tekintetemet le sem véve az elénk táruló látványról. A napsugarak narancsos fénye aranyként verődött vissza a zubogó hullámok felszínéről.

Órákig ültünk egymás mellett, szavak nélkül, beleragadva a békés pillanatba, hátrahagyva a világ minden gondját, remélve, hogy soha nem ér véget. Nem is emlékeztem, mikor volt utoljára ilyen tiszta a fejem.

Mire a telihold fénye beragyogta a hatalmas sziklafalat, kicsit megnyújtottam elgémberedett tagjaimat, majd óvatosan felálltam.

– Mennünk kell, még a végén lemaradunk a takarodóról – néztem le Jenívára várakozón, aki megfordult, és szintén elkezdett felállni.

Egy szempillantás, még annyi se volt, mégis mintha lassítva láttam volna: Jen bal lába alatt lévő szikla megmoccan, ezzel barátnőm elveszíti az egyensúlyát, és elkezd a mélybe zuhanni. Utolsó pillanatban sikerült megragadnom a kezét, és a hirtelen súlytól hasra vágódtam, miközben egy kiálló éles szikla mélyen az őt tartó karomba vágott.

A sebből folyó sötét vér eláztatta a karomat, aminek hatására barátnőm elkezdett kicsúszni a kezem közül. Óráknak tűnő pillanatokig csak fogtam, nem tudtam mozdulni, majd a sokkból felébredve felmértem a helyzetet. Sietnem kellett.

Összeszedtem minden erőmet, miközben a homlokomról egy izzadságcsepp kezdett legördülni, és a másik kezemmel támaszkodva elkezdtem felhúzni, amilyen gyorsan csak lehetett. Nem tudom, milyen adrenalin hullám csapott meg, de annak hála sikerült felhúznom Jent, majd mindketten sietve távolabb mentünk a szikla szélétől.

Percekkel később is csak kapkodó légzésünket lehetett hallani, amíg az adrenalin ki nem szállt a testemből, és a fájdalom hihetetlen erővel nem kezdett lüktetni a karomban.

– Azt a rohadt, ez nem kicsit fáj – mondtam, és az ép kezemmel remegve próbáltam megszorítani a seb fölött

a felkaromat, hátha csökkentem a vérzést, miközben halvány mosolyt erőltetve magamra, a szememet elhomályosító könnyek fátylán át néztem a szemébe.

– Baszki, ez nagyon mély – jött közelebb, és letépett a már úgyszakadt szoknyám szegélyéből egy darabot, majd a sebre tette.

– Szorítsd ezt rá jó erősen, és el ne ájulj! – mondta, majd újabb kötözőanyagot tépett le a szoknyámból, és a sebre erősítette.

Ahogy a vérem lassan átáztatta a kötést, a tudatom minden próbálkozásom ellenére kezdett egyre inkább elhomályosodni. Arra lettem figyelmes, hogy a karomban lévő fájdalom folyamatosan csökken, mígnem tompa lüktetéssé nem szelődül. Felpillantok Jenívára, aki tágra nyílt szemmel nézi a saját kezét, amit meleg, fehér ragyogás glóriaként vesz körül, akár éjszakánként a szentjánosbogarak az árvaházunk melletti erdő menti hatalmas tisztást.

– Mit csináltál? – kérdeztem, ahogy a fájdalom teljesen elhalványult a karomból, míg csak egy tompa szúrás-szerű érzés maradt.

– Fogalmam sincs – nézett hol a sebre, hol pedig rám tanácstalanul.

– Te... te meggyógyítottál – remegő hangomból még mindig ki lehetett venni a hitetlenkedést.

Hisz annak ellenére, hogy saját szememmel láttam, ahogyan a pusztá érintésével gyógyította meg a sziklák által szétszabdalt húsomat, egyszerűen képtelen voltam máshogy reagálni. Ez nem lehet, ez képtelenség! Hiszen a mágusok nagyon ritkák, a háború után pedig csak még inkább csökkent a számuk, és ők is több generációs mágus családok utódai. Szinte lehetetlen, hogy egy árva, alaposan megtervezett családfával nem rendelkező személy ilyen erős gyógyító képességgel rendelkezzen. A mágusok közül a legtöbben sokkal fiatalabb korban szembesülnek

erejükkel. Sokuk képessége a szüleik erejének valamilyen manifesztációja. Legalábbis ezt mondják.

Ezen tények ellenére teljesen biztos vagyok abban, hogy nem az aznapi, megkérdőjelezhető eredetű ebéd okozott közös hallucinációt, hanem az eset valóban megtörtént.

Az, hogy Jennél ilyen ritka és fontos képesség jelent meg, hatalmas áldás.

– Mi a fene, Jen! – töröm meg először a kettőnk között pattanásig feszült csendet. – Ezt, hogy csináltad?

– Nem tudom – nézi még mindig a kezét.

– Atyaég, gratulálok! – kapok észbe, és előjön a gyakorlatias oldalam. – Ez hatalmas dolog, rengeteg kaput nyit meg előtted, jövőre a kiválasztáson bekerülsz az Arcanum Képzőbe – hadarom. Ha Jennek valóban ez az ereje, akkor biztos kapkodni fognak utána, miután végzett. – Egy új fejezetet nyithatsz – szóltam kis szomorúsággal a hangomban, mivel ez egyben azt is jelentette, hogy útjaink hamarosan különválnak, akár akarjuk, akár nem.

Láttam, ahogyan a gratulációm alatt megjelent kezdeti mosolya egyre erőltetettebbé válik, rájövve, hogy a képessége pontosan milyen hatással is lehet a jövőjére, a jövőnkre.

– Azt hiszed, képes lennék egyedül hagyni téged? Akár jövőre – fogja meg mindkét kezemet –, akár tíz év múlva? – láttam a szemében, hogy kicsit bántotta a feltételezésem.

– Mindenki tudja, ez nem választás kérdése – néztem rá bocsánatkérően –, de mivel ez már úgyis el van döntve, azt kérem szülinapomra: használd ki az esélyt, amit kapsz, és tegyél meg mindent ennek a helynek az itt hagyása érdekében! Ments meg embereket ezzel az ajándékkal, mert ha nem teszed, egy életen át bánni fogod, én pedig nagyon mérges leszek rád – vágok dühös arcot.

– Ígérem, mindent meg fogok tenni, hogy évfolyamelsőként végezzek, és a végzésed után ne fogjalak vissza – mivel, mint minden korábbi évben a legjobban végző diák,

én is kiváló eredmény esetében megkapom azt az engedményt, amit minden Arcanum Képzőt elvégzettnek megadnak: kiválaszthatom, a birodalom melyik városában végzem el az akadémia utáni tíz év szolgálati időt. – Így, ha véget ér a három év, dolgozhatunk egymás mellett – biztosítottam, mindkét kezét megszorítva, könnyeitől nedves, szinte világító tengerkék szemébe nézve.

Azóta az este óta egyikünk sem hozta újra a kiválasztás napjával kapcsolatos aggodalmait, én pedig minden egyes nap emlékeztetem magamat, miért tanulok ilyen keményen: nem csak az én, hanem Jen jövője érdekében is, tudva azt, hogy ő akár a legveszélyesebb határmenti faluba is követne, ha engem oda rendelnek.

Merengésemből a reggelizőhöz közeledve egyre növekvő zaj ébresztett fel, ami belépve a hatalmas, nyikorgó faajtón szinte kibírhatatlanul hangossá vált. De kit is hibáztathatnék? A kiválasztás napján az izgalom a tetőfokára hág minden évben. Ez alól az idei sem kivétel, állapítom meg, leülve a termet bevilágító hatalmas ablakok egyikéhez legközelebbi asztalnál. A szokásos helyem. Amióta itt élek, azaz nagyjából születésem másnapjától kezdve, mindig itt ülök a reggelineél. Innen látni a legjobban a falunk fölé magasodó hegyek közt felkelő nap első, egész termet bevonó halványsárga sugarait, amik minden reggel étellel töltik meg a szürke helyiséget.

– Egyél valamit, szükséged lesz az energiára! – rak elélem egy jócskán megpakolt, zöldségekkel teli tálat Jen. – Még ha most az idegesség miatt nem is vagy éhes, legalább néhány falatot enned kell, nem akarom, hogy a vizsga közepén elájulj.

Leül a velem szemközti padra, és a tőle megszokott nagy étvággyal nekilát a – ha lehetséges – még enyémnél

is nagyobb tál ételnek. Nem is értem, hogy lehet még ilyen az alakja, gondolkozom, ahogy én is nekilátok az élém rakott zöldségekkel teli tányér tartalmának.

Nem eszem húst nyolcvéves korom óta. Személyes elhatározás. Egyszer megláttam, ahogy az árvaházunk idősebb lakói a közeli erdőben levadászott őzet zsigerelték ki – egyébként megjegyezném, nem túl nagy sikerrel. Mit mondhatnék, maradandó nyomot hagyott bennem. Utána legalább egy hétig hányingerem lett, ha húst láttam. Mindig az őz üveges tekintetét láttam benne. Azóta teljesen áttértem a növényi alapú táplálkozásra. Mondjuk, ez okból én lettem az, akinek a kertet kell gondoznia. A kezemben van az egész napi élelem sorsa, hiszen a termés mennyisége és minősége attól függ, mennyit törődöm a növényekkel. Minden reggel korán kelek, hogy megvizsgáljam a földet, gondoskodom az öntözésről, és odafigyelek a legapróbb változásokra is, mert tudom, hogy minden apró részlet számít.

– Kis csöndet szeretnék kérni! – emeli meg a hangját Ms. Blackwood, az árvaház vezetője.

A terem legvégén áll, merev tartása, komoran összehúzott ajka és rideg, szürke szemei sokat elárulnak a személyiségéről.

– Gondolom, mindannyian tudjátok, ma lesz a kiválasztás napja, ami intézményünk három legidősebb tagját: Jeníva Larkot, Namia Fayet és Killian Vosst érinti. Sok sikert kívánunk nekik! – gratulációját egy fáradt, erőtlén tapsor kísérte.

Ő pedig hideg szemeivel kereste meg Jeni és az én tekintetemet.

– Mégis arra szeretnék benneteket kérni – folytatja, ahogy elcsöndesedtünk –, hogy ez ne befolyásolja a mindennapi fegyelmezett viselkedéseteket! Ez is olyan nap, akár a többi, szóval a mai napon rátok szabott ház körüli feladatok elvégzésének elmulasztása komoly büntetést

von maga után, ez alól nincs kivétel – nézett ismét az irányunkba, nyomatékosítva mondandóját.

– Tényleg, hol van Killian? – tátogom Jen felé.

– Nem tudom – tátogja vissza, vállait kérdő arccal felemelve, az evést folytatva.

Killian nagyon rendes, nyitott srác. Olyan öt éve érkezett hozzánk, amikor a nagybátyjához került, aki nem tudta anyagilag sem magát, sem pedig Killiant fenntartani. Jen azóta teljesen bele van habarodva, persze a másik fél tudta nélkül.

– Köszönöm a figyelmet, és mindenkinek jó étvágyat kívánok! – fejezte be monológját egy rá jellemző negédes mosoly kíséretében.

– Soha nem változik – jegyzi meg barátnőm keserűen.

– Volt erre valaha esély? – teszem fel a költői kérdést. – Mindig is mesterien tudta megjátszani magát, elrejtve az igazi énjét – mondom, miközben felidézem, mennyire fájt, valahányszor az arcomon csattant a pofonja, ha véletlenül az ablakok lepucolása után talált egy-két porszemet, vagy nem megfelelően hajtottam össze a frissen mosott, levendulától illatozó ágyneműket.

Azt az ágyneműt, amit soha nem nekünk szántak, csak az ő lakrészében használtak, puha párnákkal és díszes huzatokkal. Nekünk legfeljebb durva, kopott takaró jutott, amin átsütött a vaságy rácsa.

– Utálom ezt a nőt, nem is értem, minek játssza meg magát, mind tudjuk, hogy még a szemébe szállt porszemet is többre tartja nálunk – dühöng a velem szemben ülő szőke barátnőm, hangerejéből ítélve, leginkább csak magának. Kezei ökölbe szorulnak tányérja mellett, körmei a tenyerébe mélyednek, és az asztal repedezett szélét bámulja.

– Szóval én úgy terveztem – váltok témát –, hogy legkésőbb a tízórai harangszó után öt perccel el kéne indulnunk innen ahhoz, hogy elkapjuk az Avaronba tartó kocsik

egyikét – tervezek, remélve, hogy a közeli faluból a fővárosi piacra induló árusok most is megengedik, hogy felszálljunk a kocsik hátuljára, nem kevés időt spórolva nekünk. – Szólsz te Killiannak, mikor végzett, várjon meg minket az épület előtt?

– Persze – válaszolja a barátnőm, és halvány pír kezd felkúszni az orcáján.

– Akkor pont időben érünk a vizsga helyszínére – te-relem vissza a szót a délutánra. – Már ha a banya korábban elenged minket, miután felmostam az épület földszinti szobáit – mondom, leginkább a reggelimnek, fel se nézve a tányéromból.

– Biztos vagyok benne, hogy semmi kivetnivalója nem lesz a korai távozásunkkal kapcsolatban, szerintem még nálunk is jobban várja, hogy elmenjünk innen – mondja Jen. – Tudom, hogy senkit nem szívvel különösebben, de engem biztos utál, rólad nem is beszélve. Olyan szintű zsigeri gyűlöletet tanúsít feléd, hogy engem ráz ki a hideg – egy borzongást megjátszva folytatja. – Mit vétettél ellene, ami olyan megbocsáthatatlan, hogy éveken át neheztel rád miatta? – emeli kérdően fel a szemöldökét.

– Ne kérdezd, amióta az eszemet tudom, ilyen volt, mintha már a létezésemmel is vérig sérteném a személyét – mondom, és érdektelenséget mímelve tovább turkálók a tányéromban, amíg egy a számomra szimpatikus paradicsomot nem találok. – Nem számít, próbálok nem különösebben nagy figyelmet szentelni neki – válaszolom, és közben a villámra előbb felszúrt paradicsomot nyamogom.

Pedig számít. Akármennyire is azt akartam, hogy ne érdekeljen a viselkedése velem szemben, mégis nagyon bántott, hiszen csecsemőkorom óta az árvaház lakója vagyok. Nagyon sok ideig számított a véleménye. Hazudnék, ha azt mondanám, most már teljesen hidegen hagy, mint az egyetlen személy, akit anyafigurának tekintettem,

amíg körülbelül hétéves koromban elege nem lett abból, hogy folyton körülötte lebzselek, és a kegyeit keresem, és egyértelműen az értésemre adta, hogy semmi köze hozzám, sem most, sem pedig a jövőben.

Napokig sírtam.

Tudom, hogy nem kellett volna így megráznia a ténynek, amit amúgy is tudtam, de az akkori gyermeklelkemmel őszintén hittem, hogy ha elég keményen próbálkozom, ha elég jól viselkedem, akkor képes lesz lányaként tekinteni rám. Hát hatalmasat tévedtem, most már tudom, mégsem bírok érzelemmentesen reagálni, amikor engem a legkisebb hibákért is könnyedén büntet.

– Szerintem ideje mennünk – nézek rá várakozón.

– Mindjárt mehetünk – feleli, és a megmaradt zsemléjét elkezdte az asztal közepén lévő virágmintás tartóból kivett szalvétába csomagolni.

– Később még hálás leszel – mondta, miközben folytatta a csomagolást, már kezében egy másik zsemlével. – Vizsga után biztosan megjön az étvágyad, és akkor kire nézel boci szemekkel? – vált a hangja a tőle gyakran hallott, megjátszott nagyképűvé. – Ekkor én előkapom ezeket, te pedig térden állva fogsz könyörögni, kérlelni: „Jeníva, Istennő, adj egy falatot, csak egyet!” – utánoz engem, egyébként nagyon bénán, és a lófarka végét egyik válla mögé csapja játékosan a kezével.

– Biztosan így lesz, csak menjünk – hagyom rá, ahogy bepakol még egy zsemlét az útitársunk számára.

Felállás közben, még mindig az előbbi közbjátékán mosolyogva fordulok a kijárat irányába. Imádom ezt a csajt. Lépkedek az ajtó felé, és kicsit idegesen meredek az időközben a kontyomból kiszabadult, most szemeim előtt himbálózó hollófekete tincsemre. Halott, éjfekete színét látva lebiggyesztem az ajkamat. Mindig is féltékeny voltam Jenívára, csodás aranyszőke hajára, ami hatalmas kontrasztot alkot az én sötét tincseimmel.

„Esetleg kölcsönkérhetnék az egyik szobatársunktól, Hannahtól, az általa készített természetes hajfestékből? Megpróbálhatnám befesteni magamnak,” – játszom el a gondolattal, az arcomba lógó hajamat még mindig a két ujjam közé fogva. Elképzelem, ahogy az enyém is olyan színt ölt, akár Jenné, és valóban: az egyik percben a saját hajamat fogom a kezemben, majd a helyét egy a barát-nőm mézszőke hajával megegyező színű tincs veszi át. Értetlenül pislogok rá, ahogy kiengedem az ujjaim közül, de ez az érzéksalódás a következő pislantásommal tova-tűnik.

„Szerencse, hogy ma van a vizsga, azt hiszem, kezdek megőrülni a sok stressztől,” – mélázom magamban.